

Toekomst

Colofon

ISBN: 978 94 6365 819 5

1e druk 2025

© 2025, Peter Mulhuijzen

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Toekomst

een vertelling

Peter Mulhuijzen

Het licht van hoop
sluimert in ieder van ons;
de moedige laat het licht stralen
en verlicht zo het pad voor anderen.

Proloog

Waar ben ik? En waarom gehoorzaamt mijn lichaam niet? Ik ben wakker, maar ik kan me niet bewegen. Iedere cel van mijn wezen is alert, maar de ontwaakte wereld blijft voor mij gesloten. Er is een barrière die me gevangen houdt binnen deze andere wereld, het lukt me niet die grens te passeren.

Beelden dringen zich aan me op.

Omgeven door een wondermooi landschap zit ik in m'n een-tje op de glooiende oever van een rivier onder een forse boom met een weelderig groen baldakijn dat me beschermt tegen de zon. Onder de hemelsblauwe koepel strekt zich aan de andere kant van het water een kleurrijk bloementapijt uit voor zover het oog reikt. In de verte doet de hitte de contouren van de machtige bergen trillen. Behalve het gemurmel van het kabbelende water beneden mij dat in een voortdurende beweging z'n weg vindt naar een verborgen eindpunt, is er geen enkel geluid te horen. Om mij heen heerst een serene sfeer – een wereld van rust en vrede.

In mijn binnenwereld is het anders: daar heerst onrust. Ik voel me eenzaam en wanhopig.

Plotseling begint de aarde onder mij te trillen. De schokkende bergen in de verte kondigen de overgang aan naar een andere werkelijkheid. De hemel verduistert en verbergt de zon. Uit de bergen schieten vuurspuwende tongen omhoog die begerig aan de asgrijsachtige lucht likken. Steeds meer wolken, zwaar van het water, leggen een loodgrijze deken over het land – de wereld om me heen wordt angstaanjagend donker. Duisternis heerst.

De regenzwangere wolken voeren hun dreiging uit en barsten open: zware stortregens teisteren de aarde. De rivier wordt alsmaar wilder, overspoelt de andere oever met het land daarachter en herschept de bonte bloemenwereld in een gore

turbulentie van modderig water. Ik zit hoog en droog, het dichte bladerdak beschermt mij tegen het gutsende hemelwater.

Uit het niets verschijnt aan de andere kant van de rivier een jonge vrouw. Waar komt ze vandaan? Gehuld in een sluier van dichte regen is ze in het duister nauwelijks te zien. Ze staat kaarsrecht, bewegingsloos, het wassende water tot haar knieën. Is deze destructieve uitbarsting haar werk? Ze staart naar mij, het voelt alsof haar ogen mijn wezen binnendringen en elk deel van mij scannen alsof de onbekende de controle volledig heeft overgenomen. Ze maakt me angstig, ik weet niet wat te doen met deze onbeweeglijke indringer die zoveel geweld oproept.

‘Wie ben jij?’ schreeuw ik, proberend boven het lawaai uit te komen.

In de gutsende regen staart ze me aan, het snel rijzende water staat nu tot haar middel. Ze steekt een hand naar me uit; gezien de afstand lijkt het een zinloos gebaar.

‘Wat wil je?’ schreeuw ik naar de stille figuur.

Het antwoord is twee uitgestrekte handen met de palmen naar boven. Vraagt ze om hulp? Of biedt ze aan mij te redden?

Gehypnotiseerd door de uitnodigende handen, kan ik m’n ogen niet afhouden van het kletsnatte standbeeld dat onberoerd lijkt te zijn door de omringende chaos, en ik raak onder de indruk van de stille volharding en sereniteit die van haar uitgaat. De mysterieuze nieuwkomer intrigeert me, ik wil haar van dichtbij zien, maar meer nog ben ik me bewust van een verlangen bij haar te zijn.

Te laat. Sneller dan verwacht staat het water tot haar lippen. Ze dreigt onder te gaan en voorgoed te verdwijnen.

Maar dan, even plotseling als het begon, stopt de regen. De wolken verdwijnen alsof weggeveegd door een onzichtbare hand om plaats te maken voor de zon ingelijst in een azuurblauwe hemel. Verbluft zie ik hoe het water als bij toverslag verdwijnt. Bloemen schieten een voor een uit de grond en het verwoeste land wordt weer een kleurrijk tapijt.

Onaangedaan door de gebeurtenissen gaat de jonge vrouw met haar rug naar me toe in een lotushouding op een platte rots zitten. Ze wordt omgeven door een aura van lichtstralen met een verblindende gloed die haar een engelachtige uitstraling geeft. Haar gezicht kan ik niet zien, maar het voelt alsof ze het gouden licht naar mij stuurt en ik word opgenomen in een weldadige energie van liefde die aan me trekt als een krachtige magneet.

Ik heb maar één wens: bij haar te zijn. Voor altijd. Durf ik toe te geven aan mijn hunkering, de rivier over te steken en het onbekende gebied te betreden dat op me wacht aan de andere kant van het water?

‘Wil je niet hier komen?’ vraag ik haar.

Er is een lichtflits, en samen met de pastorale beelden is de jonge vrouw verdwenen.

* * *

Het werd al donker, een aankondiging dat de nacht spoedig zou vallen. De eenzame figuur in het uitgestrekte ruige hooggebied in het hart van de Black Mountains bestudeerde met een diepe frons zijn kaart, onwillig om toe te geven dat hij was verdwaald.

Ontevreden met zichzelf bromde hij: 'Waar ben ik verdorie?' Hij krabde op z'n hoofd en staarde verdwaasd naar de kaart. 'Ik snap er niks van, er is maar één weg naar Hywell-y-Gaer, dus hoe ben ik in godsnaam in dit verlaten oord verzeild geraakt?' Vertwijfeld keek hij om zich heen. 'Het is te laat om de weg terug te vinden, laat ik maar op zoek gaan naar een plek om te slapen. Een stukje terug was een opening in de rotswand.'

Even later vond hij een spelonk onder een overhang, ruim genoeg om te kunnen liggen. 'Hier blijf ik tenminste droog.' Hij ging in de opening van de kleine grot zitten, diepte uit z'n rugzak een appel en mueslireep op, en bekeek zorgelijk de waterfles: niet meer dan een bodempje van het kostbare vocht was zichtbaar.

De duisternis viel. De vele sterren, zichtbaar in het donkere hemelgewelf, gaven de jonge reiziger het gevoel dat er een vorm van leven over hem waakte. Hij ontspande zich en begon te eten.

Een vlinder, gevat in een stralenkrans van diffuus licht, fladderde de kleine grot binnen, zweefde even boven de rugzak en daalde er gracieus op neer. Het schepsel vouwde zijn gekleurde vleugels samen, als bij toverslag nam de intensiteit van de halo van licht toe, alsof de onverwachte gast een groet overbracht.

'Hallo,' zei de verraste jongeman, 'welkom in mijn nederige stulp. Waar kom jij vandaan? Zoiets moois heb ik niet eerder gezien. Licht in m'n duisternis kan ik goed gebruiken. Jou kan ik wel verklappen dat ik verdwaald ben ... en niet alleen hier. Ook in m'n leven ben ik de weg kwijtgeraakt.'

Betoverd keek hij toe hoe het delicate schepsel het middelpunt werd van lichtstralen die aanzwollen in intensiteit elke keer als het z'n vleugels open- en weer dichtvouwde, alsof het

met hem communiceerde. Het schijnsel waarmee de vlinder de holte verlichtte, werd bijna verblindend, waardoor de illusie ontstond dat het wezentje langzaam vervaagde.

Plotseling was de vlinder verdwenen, het licht met zich meenemend, een diepe duisternis achterlatend evenals een gevoel van eenzaamheid in de jonge reiziger.

‘Hé, kleintje, waar ben je gebleven? Wil je niet nog een poosje blijven?’ Zijn verzoek bleef onbeantwoord, gelaten haalde hij z’n schouders op. ‘Hoogste tijd te gaan slapen, ik moet fris zijn voor de uitdaging die morgen op me wacht.’ Hij rekte zich uit en grinnikte: ‘Ik ben benieuwd hoelang het duurt voor ik de weg naar Hywell-y-Gaer heb teruggevonden. Hoe dan ook, morgen ben ik weer terug in de bewoonde wereld.’

Met de rugzak als geïmproviseerd kussen strekte hij zich uit op de vloer van de grot. Liggend op zijn rug en met zijn jack als een korte deken, sloot hij z’n ogen. Al gauw nam de vermoeidheid het over en het duurde niet lang voor de jongeman, een vreemdeling in deze contreien, diep in slaap was.

*

Het was vroeg. Energiek stapte de jonge reiziger voort, volop genietend van het welige groene landschap dat hem omringde. Het stralende weer op deze nieuwe dag gaf hem energie, al was de zon, vreemd genoeg, niet zichtbaar in het hemelgewelf.

Bij een splitsing in de weg koos hij het linker pad. Na enige tijd merkte hij dat de weg steil omhoog ging en werd hem regelmatig een kijkje gegund in de vallei beneden hem. Op een plek aangekomen met uitzicht op een adembenemend panorama, rustte hij uit op een rotsblok, het fraaie plaatje bewonderend in zich opnemend.

Hij spitste z’n oren. Van achter een bosje kwam een geluid dat hij niet kon thuisbrengen.

‘Is daar iemand?’ riep hij.

Het geluid stopte. Het bleef een tijd stil tot het geluid opnieuw

klonk. Hij sloop naar het bosje, duwde de takken opzij en schoot onbedaarlijk in de lach.

Op de grond zat een kogelronde jongeling met in elke hand een groot stuk pizza. Zijn cherubijn-gezicht, gekroond met een overvloed aan rode krullen, vertoonde een stevige blos terwijl zijn volle mond al kauwend druk in de weer was.

‘Hallo daar!’

De mollige knaap stopte abrupt met kauwen, liet de pizza-stukken vallen en slikte moeizaam. Onhandig krabbelde hij over-eind, veegde z’n handen af aan het lange hemd dat tot zijn blote voeten reikte en vroeg met grote verschrikte ogen: ‘Wie ben jij?’

‘Iemand die verdwaald is. Ik heet Adam. En jij?’

‘Mijn naam is Aylwin.’ Hij maakte een ceremoniële buiging, het deed komisch aan.

‘Leuk je te ontmoeten, Aylwin. Misschien kun je me helpen. Ik wil naar Hywell-y-Gaer, maar weet niet zeker of dit de goede weg is. Kun je me vertellen waar ik ben?’

Op slag werden de ogen van de jongeling waakzaam. ‘Eh ... jij weet niet waar je bent?’ De wandelaar schudde z’n hoofd. ‘Dan ben jij een nieuwkomer in deze wereld.’

‘Klopt.’

‘O ... Dan weet ik niet of ik het jou mag vertellen.’

‘Waarom niet?’

Met een ongelukkig gezicht haalde Aylwin z’n schouders op.

‘Wat doen we nu?’

‘Ik denk dat je beter met mij mee kunt gaan.’

‘Waarheen?’

De ongelukkige uitdrukking keerde terug op het cherubijn-gezicht.

‘OK, wijs me dan maar de weg.’

‘Wacht even.’ De bolwangige jongeling sloot z’n ogen en als bij toverslag verdwenen de pizzarestanten die op de grond lagen.

‘Hé, dat trucje wil ik ook wel leren.’

Er kwam geen reactie en het tweetal ging op pad.

Het weggetje voerde verder omhoog. De jonge reiziger was verrast te merken dat het zijn zwaarlijvige metgezel geen moeite kostte de gang erin te houden en hij zelf z'n best moest doen om z'n gids bij te benen. Op de top van de berg namen ze een korte pauze en keken neer op een uitgestrekte vlakte, omlijst door bergketens die zich in de verte oplostten in de mistige horizon. Het mysterieuze licht hing als een doorzichtige nevel over de vlakte en creëerde een surrealistische sfeer die werd versterkt door de aanblik van vage contouren van een grote ommuurde stad in het midden van de wijde laagvlakte. Het beeld van borstweringen, kantelen en torentjes gaf de indruk van een middeleeuwse verschijsning.

‘Is dat ons doel?’ vroeg de nieuwkomer verrast.

De jongeling met de rode krullen knikte enthousiast en in snel tempo begon hij af te dalen.

‘Jou vragen wat de naam is van die stad heeft geen zin, neem ik aan.’

‘Zij zal het je allemaal vertellen, zeker weten.’

‘Zij?! Het wordt steeds interessanter. Maar ik neem aan dat ik moet wachten tot ik deze dame ontmoet voor haar identiteit ontsluiert wordt.’

‘Ze is onze koningin.’

‘Jullie *koningin*?! Je houdt me voor het lapje.’

Aylwin bleef stil, en er werd niet meer gesproken tot ze aankwamen bij de middeleeuwse poort in de hoge stadsmuur.

‘Wow!’ riep Adam uit, toen ze door de poort met het booggewelf de mysterieuze stad binnengingen. Z'n gids volgend door de drukke hoofdstraat geplaveid met kinderhoofdjes, keek hij bewonderend om zich heen. Vakwerkhuisen, enkele met rieten dak, versterkten z'n gevoel dat hij een betoverende sprookjeswereld was binnengestapt, een eeuwenoud juweel zorgvuldig bewaard door de historie.

Adam stopte. ‘Wacht even, Aylwin. Ik weet dat jullie in dit deel van de wereld erg aan traditie hangen, maar dit is echt wat

anders.' Hij liet z'n ogen dwalen over het oude-wereld-decor. 'Waarom draagt iedereen van die rare kleren? Met die lange witte jurken zien jullie er allemaal hetzelfde uit, compleet met blote voeten. Zijn jullie soms een film aan het opnemen?'

'Laten we gaan,' reageerde Aylwin bedrukt. 'We kunnen de koningin niet laten wachten.'

Ze zetten zich weer in beweging, hun weg zoekend door de drukke menigte van de hoofdstraat.

'Ze weet dat wij eraan komen? Ah ... ik snap het, jullie werken natuurlijk met een gesloten tv-circuit.' Nieuwsgierig keek hij om zich heen.

Even later kwamen ze uit op een immens plein omgeven door imposante gebouwen. Eén zijde van het plein werd ingenomen door een verblindend wit gebouw, dat zowel een majestueuze als elegante aanblik bood. Adam was zich ervan bewust dat het gebouw met zijn verblindend witte gevel een sterk licht moest reflecteren, hoewel de zon niet zichtbaar was in de wolkeloze hemel boven de stad. 'Die Hollywood-tovenaars weten wel hoe je een set belicht,' mompelde hij.

Aylwin koerste af op het witte gebouw. Boven de ingang was in grote gouden letters te lezen: AXIA-VITA. Ze gingen naar binnen en kwamen in een immens portaal waar bundels licht door raamloze muren naar binnen stroomden, waardoor het binnenin net zo licht was als buiten. De imposante doorgang met z'n hoge muren en plafond gaf samen met het mysterieuze licht de bezoeker de indruk dat hij zich in een eindeloze ruimte bevond.

Het was een verwarde jongeman die, z'n gids volgend, de Grote Hal binnenstapte. Afgezien van een podium, was de zaal leeg. Eerbiedig naderde het tweetal de verhoging waarop een houten zetel stond, fraai bewerkt met symbolische tekens. Op de zetel zat een jonge vrouw met blond golvend haar dat tot haar middel reikte. Een gewaad van fijne gouden draden gaf haar een koninklijke allure en de band van sierlijke bloemen die in haar haren was geweven benadrukte haar lieflijkheid.

Aan haar linkerzijde stond een rijzige oudere man, zijn pezi-ge gestalte kaarsrecht, het lange smalle gelaat met de scherpe kin omlijst door witte haren tot op z'n schouders. Doordringende, observerende ogen onder borstelige wenkbrauwen vormden z'n meest opvallende kenmerk. Beide armen gekruist voor z'n borst met z'n handen weggestopt in de wijde mouwen van zijn lange purperen gewaad, was hij een indrukwekkende verschijning.

De jongelui stonden stil voor het podium. Aylwin maakte een buiging. Betoverd door de aanblik van de bekoorlijke jonge vrouw volgde Adam zijn voorbeeld, zich afvragend in welk tijdperk de film speelde.

Aandachtig gadegeslagen door de ascetische figuur naast haar, observeerde de jonge vrouw glimlachend haar nieuwe gast.

Hoewel zij hem niet bekend voorkwam, was Adam verrast te merken dat haar bijzijn vertrouwd voelde. Het verwarde hem nog meer.

‘Welkom in ons universum genaamd Alter Orbi’i,’ sprak ze. Haar stem klonk als het tingelen van kleine klokjes. ‘Mijn naam is Bronwæyn, koningin van dit universum. Dit is Mæthos, mijn raadsheer.’

De oudere man knikte, zijn ogen strak gericht op het gelaat van de nieuwkomer.

‘Wij weten wie jij bent, jouw naam is Adam, en ik neem aan dat je onze goede vriend Aylwin hebt ontmoet in zijn schuilplaats.’ De jonge koningin schonk de roodharige jongeling een glimlach. Blozend boog hij z'n hoofd en bekeek aandachtig z'n blote voeten.

Nog steeds ontdaan wist Adam niets anders te zeggen dan: ‘Ik ben op een wandelvakantie, maar op de een of andere manier ben ik verdwaald in dit schitterende land.’ Haar ogen vertelden hem dat de jonge vorstin een binnenpretje had. ‘En van Alter Orbi’i heb ik nog nooit gehoord. Wat is het?’

‘Te ontdekken wat de betekenis is van Alter Orbi’i, waarom je hier bent en wie wij zijn, is de bedoeling van jouw bezoek

aan ons universum. Je bent op doorreis naar een betere wereld. Om de juiste weg te vinden is het nodig voor enige tijd onze gast te zijn. Je bent van harte welkom van onze gastvrijheid te genieten.'

'Ik ben hier om uit te vinden waarom ik hier ben?' De jonge reiziger schudde verwonderd zijn hoofd. 'Eerst dacht ik dat jullie een film aan het opnemen zijn, maar dat is niet het geval, geloof ik.' Bronwæyn knikte. 'Maar wat betekent dit alles?'

De koningin wisselde een blik van verstandhouding met haar raadsheer. 'Ik heb begrip voor jouw verwarring,' richtte zij zich tot haar gast. 'Op dit moment kan ik slechts zeggen dat je hier bent voor een speciale reden. Mocht je ervoor kiezen ingewijd te worden, dan wijs ik Mæthos aan als jouw leraar.' De oudere man gaf een knikje als teken van instemming. 'En Aylwin kan zijn rol als gids blijven vervullen gedurende jouw verblijf hier in Eir'ean-Talis.'

Een stralende Aylwin maakte een korte buiging.

Adam fronste. 'Eir'ean-Talis?'

'De moederstad van ons universum.'

'Ik weet niet goed wat ik hiervan moet denken ... ik heb het gevoel dat dit alles niet echt is.'

'Ik kan je verzekeren dat dit alles echt is.' De sonore stem van de onbeweeglijke figuur met de lange haren galmde door de lege ruimte, en zorgde bij de bezoekers voor een schrik-effect.

'En toch heb je gelijk,' vervolgde Mæthos met z'n diepe stem, 'het is *niet* echt, althans niet volgens jouw idee van realiteit. Maar eenmaal begrepen zul je verrast zijn wat de werkelijkheid is.' Zijn ogen kregen een vriendelijke uitstraling. 'Het ziet ernaar uit dat je hier bent om het wonder weer te beleven door de waarheid over het leven en jezelf te herontdekken. Een weten dat je blijkaar verloren hebt en waar je naar op zoek bent, anders was je niet hier.'

Met gefronste wenkbrauwen keek Adam de spreker aan.

'Maar alles op z'n tijd. De vraag waar het om gaat is: ben je er

klaar voor om verlicht te worden? Wanneer je zover bent, zullen wij elkaar weer ontmoeten. Laat het onze vriend Aylwin weten, hij kent hier goed de weg en weet waar je moet zijn.'

Mæthos zweeg en wisselde een veelbetekenende blik met de jonge vorstin.

Ze stak haar hand uit. 'Ik ben dankbaar dat je gekomen bent. Aylwin zal je naar je kamer brengen. Wij zullen elkaar weer zien.'

Adam nam haar hand, drukte er een lichte kus op in de hoop dat dit het juiste was wat je deed als je afscheid nam van een koningin. Hij keek naar haar op, haar ogen zonden een boodschap die hem opnieuw verwarde. Het versterkte zijn gevoel dat deze bekoorlijke jonge vrouw en hij elkaar eerder hadden ontmoet, maar hij kon zich niet herinneren haar eerder gezien te hebben.

*

17

In een grotere beroering dan daarvoor verliet Adam samen met zijn officieel toegewezen gids de Grote Hal. Eenmaal buiten op het Grote Marktpllein zei hij: 'Dit alles is voor mij nog altijd een mysterie. Kunnen we wat door de stad wandelen? Ik wil dit eerst even laten bezinken. Maar stel dat ik m'n wandeling naar Hywell-y-Gaer wil oppakken, kun je me dan vertellen hoe ik daar kom?'

'Je kunt er niet heen gaan ... niet nu.'

'Ik kan *niet* naar Hywell-y-Gaer gaan?! Waarom niet?'

'Omdat je in Alter Orbi'i bent.'

'Probeer je mij te vertellen, Aylwin, nu ik hier eenmaal ben, dat ik er niet meer uit kan?'

'Niet zomaar,' zei Aylwin met een ongelukkig gezicht.

'Het ziet ernaar uit dat ik hier een poosje zal moeten blijven. Ach, weet je, m'n vakantie is net begonnen en eigenlijk ben ik wel benieuwd om achter het geheim van dit alles te ko-

men.' Amicaal sloeg hij Aylwin op z'n rug. 'Kom, goede vriend, laten we de stad gaan verkennen en zien of we een leuke pub kunnen vinden. Een drankje kan ik goed gebruiken.'

Aylwin deed er het zwijgen toe en gaf z'n metgezel een eigenaardige blik, maar Adam, die alleen maar aandacht had voor het sprookjesachtige decor, miste de non-verbale boodschap.

*

Het tweetal stak het Grote Marktpllein over en dwaalde door een wirwar van met kinderhoofdjes geplaveide straatjes waar aan weerszijden vakwerkhuisen zich aaneenregen, hun gevels bestaande uit houten balken opgevuld met gepleisterde vlakken. Sommige hadden een extra luifel of een balk die uit de zolderverdieping stak om goederen omhoog te takelen, en de meeste hadden een gedeelde voordeur. Weer andere waren scheefgezakt en leunden steun zoekend tegen het pand ernaast. Waar de huizen op de bovenverdieping waren voorzien van een erkerachtige uitbouw leken de nauwe straatjes nog smaller, en mede door de afwezigheid van elke vorm van verkeer waande Adam zich in de middeleeuwen en keek hij z'n ogen uit.

Mensen in witte gewaden waren zonder haast op pad, en de vriendelijke blikken die hem werden toegeworpen gaven de nieuwkomer het gevoel dat ze een onuitgesproken welkom overbrachten. Na de curieuze ontmoeting met de jonge koningin en haar imponerende raadsheer, die meer raadsels dan opheldering had gebracht, ontspande Adam zich. Ongetwijfeld zou hij er wel achter komen waar hij was beland. Reeds als kind hadden verhalen van zijn grootmoeder over mysterieuze energieën in de afgelegen streken van Wales hem gefascineerd, en z'n wens om daar zelf eens rond te kijken had tot deze wandelvakantie geleid. Maar de wonderlijke wereld waarin hij was terechtgekomen ging zijn verwachtingen ver te boven.

'Met al die mensen is het best druk,' zei hij na enige tijd, 'en

toch is het heerlijk rustig omdat iedereen op blote voeten loopt. Ik moet er nog erg aan wennen, maar het bevalt me wel. Zo heel anders dan het lawaai en de drukte die in mijn wereld de alledaagse werkelijkheid zijn.'

Aylwin wist niet goed wat te zeggen en zweeg.

'Het valt me trouwens op dat jij een prima conditie hebt voor iemand die zo, eh ... sorry.'

'Geeft niet. Ik weet dat ik dik ben. Raadsheer Mæthos zegt dat we aan de buitenkant allemaal verschillend zijn, maar diep vanbinnen zijn we gelijk aan elkaar.'

'Deze gelijkheid, dragen jullie daarom allemaal hetzelfde gewaad? Behalve de koningin en Mæthos dan.'

'Ja, zo is het. Er zijn nog een paar belangrijke mensen die ook andere kleren dragen, allemaal leden van de Raad. Maar gewone Alter Orbi'ianen dragen het lange witte kleed. Maar dat kan veranderen wanneer ze een bepaalde taak vervullen.'

'Zoals?'

'Dat ga je vanzelf meemaken. Bezoekers van Alter Orbi'i, zoals jij en ik, krijgen zo'n gewaad pas na het inwijdingsritueel. Jij moet dus nog even wachten,' zei Aylwin met een knipoog. Hij had zichtbaar schik in z'n onderwijzende rol.

'OK. Het begint tot me door te dringen dat mij iets bijzonders overkomt. Ik moet dus nog beter opletten: het wonder, wat dat ook moge zijn, zou ik voor geen goud willen missen. Kom, ik heb nog lang niet alles gezien.'

Dwalend door de mystieke stad werd het voor de nieuwkomer een boeiende tocht. Hij genoot van het gevarieerde decor, maar na verloop van tijd kon hij zich niet aan de indruk onttrekken dat de betoverende beelden zich herhaalden, alsof Aylwin en hij steeds weer dezelfde rondgang deden. Was het toch een filmset, een imponerende demonstratie van hoe Hollywood-tovenaars illusies creëerden?

Bij Aylwin checkte hij z'n gevoel dat ongeacht waar ze gingen, ze telkens dezelfde dingen tegenkwamen.

De mollige jongeling stond meteen op scherp. 'Eh ... ja, hoe zal ik dat uitleggen,' begon hij aarzelend. 'Alles om ons heen is anders maar het is ook hetzelfde, want wat je ziet is zoals jij het wenst. En toch is het niet wat jij denkt dat het is,' eindigde hij met een ongelukkig gezicht.

'Kom, Aylwin, alsjeblieft geen raadsels meer. Ik heb genoeg van dit verstoppertje spelen.'

Met een vuurrood hoofd ging Aylwin verder: 'Het probleem is dat jij nieuw bent hier. Ik kan het jou niet uitleggen. Als je echt wilt weten hoe het hier allemaal werkt, dan is raadsheer Mæthos je man. Hij is echt heel knap. Hij zal je uitleggen hoe deze wereld in elkaar zit en waarom je hier bent.'

Ze waren aangekomen bij een klein plein, gezellig weggestopt in een afgelegen deel van de geheimzinnige stad, en namen plaats op een bank die er een moment eerder nog niet was. Een tijdlang was het stil.

'Alles draait dus om deze ontzagwekkende Mæthos, raadsheer van de koningin,' doorbrak Adam de stilte. 'In hem lijkt ze veel vertrouwen te hebben. Deze Mæthos moet een opmerkelijke man zijn.'

'Ja, dat klopt,' antwoordde Aylwin, opgelucht dat de discussie een andere kant op ging. 'Ze zeggen dat hij erg streng is. Ik ben altijd een beetje bang voor hem, maar gelukkig heb ik niet meer met hem te maken. Ik zit nu in de groep bij Elvina, zij is heel aardig en legt dingen heel goed uit. Maar als je nieuw bent, moet je eerst naar Mæthos.'

'Weet je, Aylwin, op dit moment weet ik niet zeker of ik hem wil ontmoeten. Dit ding van mijn waarheid vinden intrigeert me wel, ik wil erachter komen wat het betekent, maar deze Mæthos-figuur is andere koek. Zoals je over hem praat bevestigt mijn indruk van hem: een overweldigende persoon.'

'Hij weet alles van wat er gebeurt binnen Alter Orbi'i. En ook daarbuiten. Je hebt gelijk, koningin Bronwæyn heeft heel veel vertrouwen in hem.'